

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξωτερικῆς ἀρχ. 65. Τρίμηνυ ἀρχ. 35.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλύτου ἡρόδοτου διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλήτρια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνυ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩΙ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΝΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΛΑΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ ἐκδόσεις ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουοῦπιτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 31 Μαΐου 1941

Ἔτος 63ον.— Ἀριθ. 26

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΙΑCQUELINE DOUCÉ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Κοιτάζοντάς τον ἀπὸ κοντὰ ἡ Δόζια βρῆκε πῶς εἶχε ἀγαθὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ γενικὰ πῶς ἔμοιαζε μὲ κάποια ζωγραφιά τοῦ Δὸν Κιχώτη ποὺ εἶχε ἰδεῖ σ' ἓνα βιβλίον τοῦ Μάνου.

— Εἶπατε εὐχαριστημένη, κυρία; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Ἐνθουσιασμένη! Τὸ ἔργο σας εἶναι πραγματικὸ ἀριστοῦργημα, ἔκανε μὲ θέρμη ἡ κυρία Δαρζόν, ποὺ δὲν ἔκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν τοιχογραφία.

— Κι' ὅμως, τὸ κυριώτερό δὲν ἔχει γίνει, ἔκανε ὁ ζωγράφος κουνώντας τὸ κεφάλι του. Λείπει ἀκόμη τὸ κοριτσάκι... τὸ κοριτσάκι σας. Στὸ πρῶτο ἐπίπεδο... ἓνα κοριτσάκι ξανθό...

— Σὰν αὐτό! ἔκανε ἀθόρυμη ἡ δυστυχισμένη μητέρα, σπρώχνοντας μπροστά της τὴ Δόζια.

— Μάλιστα, ναι, σὰν αὐτό, εἶπε ὁ ζωγράφος, χαϊδεύοντας τὸ μάγουλο τῆς Δόζιας. Λεπτὸ προσωπάκι, μεγάλα μάτια. Ὡ, αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μ' ἐμπνεύσει! Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, κυρία.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὰ δύο παιδιά καὶ ἔταν γύρισαν στὸ σπίτι ἡ Δόζια ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ κηδεμόνος της γιὰ νὰ τοῦ τὴν διηγήθῃ. Ἀντίθετα ὅμως ἀπ' ὅ,τι περίμενε, πολλὴ λίγη προσοχὴ ἔδωσε ὁ Μάνος στὰ λεγόμενά της.

— Ἐχω κάτι σημαντικὸ νὰ σοῦ πῶ, τῆς εἶπε μὲ σκεπτικὸ ἔφος. Κάθισε.

Ἡ Ντουντούς ἠπάκουσε. Μὲ μαλακὰ φωνὴ ὁ Μάνος τῆς εἶπε τότε ὅτι οἱ ἔρευνες τοῦ συμβολαιογράφου εἶχαν ἐπιτέλους κάποιο ἀποτέλεσμα:

ὁ θεὸς της ὁ στρατηγὸς Δαλματώφ ἀνακαλύφθηκε.

— Εἶναι ἓνας λαμπρὸς ἄνθρωπος καὶ ἔχει ὅλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ σὲ πάρῃ σπῆτι του καὶ νὰ σὲ μεγαλώσῃ... Ὡστόσο...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, κλαίγοντας μὲ λυγμούς, ἡ Ντουντούς εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά του.

— Θεε Μάνο! Θεε Μάνο! ἔκανε μὲ σπαρακτικὴ φωνή, ποὺ κοβόταν



Ἡ Ναζλι ἔσφιξε τὸ κεφάλι της σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ τὴν ἐπίδραση τῶν ματιῶν αὐτῶν. (Σελ. 195, στ. γ')

